

[Trafikministeren]

sælges hurtigst muligt, når de er gjort byggeklare. Og dermed har jeg ingen betingelser med hensyn til at få grundene afsat.

Jeg kan sige det, som det er: Der er mange udlændinge, der gerne vil ind på disse grunde. Jeg havde et hold udenlandske forretningsfolk på ret højt niveau, der var på besøg i Danmark; de var meget interesserede i grundene, når Miljøministeriet var færdig med at få disse grunde gjort byggeklare – det er jo altid det med havneområder, at få dem gjort byggeklare. Der er fordelene ved, at det er Miljøministeriet, der står for det.

Dermed tror jeg ikke vi får spor problemer med afsættelsen; tværtimod. Og dermed er der ingen problemer med garantierne for de beløb, der bliver solgt for. Der har jo hele tiden været debatten om, hvor stort vurderingsbeløbet er, og det kan vi diskutere videre i udvalget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Kirsten Jacobsen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Miljø- og Planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af lovforslag nr. L 24:

Forslag til lov om Ørestaden m.v.

Af finansministeren (Henning Dyremose).
(Fremsat 2/10 91).

Lovforslaget sættes til forhandling.

*Forhandling***Baadsgaard (S):**

Jeg vil gerne indledningsvis give udtryk for den holdning, at de intentioner om Københavns udvikling, de positive tilkendegivelser, regeringen har om Københavns udvikling, og som man bygger forslaget på, dem deler vi

helt. Vi er helt sikkert med på at fremme udviklingen i København, den økonomiske udvikling, og give København en ny opblomstring, som det hedder, og placere København i det internationale miljø – det nye miljø, kunne man måske sige – så København får den helt rigtige placering på det nordeuropæiske kort.

Vi har den opfattelse, at en god udvikling i vor hovedstad er til gavn for hele landet. Så kunne jeg måske indskyde den bemærkning eller det lille fromme ønske: gid regeringens omsorg for København også kom til orde på så mange andre områder; men det kan jo så være en begyndelse.

Finansministeren har, som der står i den skriftlige fremsættelse, registreret, at der har været en intensiv offentlig debat. Det må vi erkende at der har været, men jeg må nok sige, at finansministeren ikke har lyttet så meget til debatten, for der har jo vitterlig været fremført mange både spørgsmål og betænkeligheder ved dette forslag, men det er altså genfremsat uændret. Ikke desto mindre håber finansministeren, at et sådant uændret forslag, til trods for den intensive debat, kan vedtages hurtigt.

Selvfølge medvirker vi gerne til en hurtig vedtagelse, men vi vil da gerne have lejlighed til at se grundigt på det.

I maj måned udtrykte jeg skepsis over for visse punkter i forslaget, og den skepsis har vi endnu. Det drejer sig om forslagens økonomi eller den økonomi, udviklingen skal bygge på; det drejer sig om trafikforslaget; det drejer sig om miljøet og måske også planlægningsproceduren.

Hvad angår økonomien, hænger den jo nøje sammen med, om der er basis for den erhvervsudvikling, som er en forudsætning for, at økonomien kan hænge sammen. Men vi tror, at vi i udvalgsarbejdet kan få forslaget sådan tilpasset, at det er forsvarligt at gå i gang med det. Vi ved jo, at der allerede omkring Bella Centeret er udlagt arealer til erhverv, og så kunne man jo da i hvert fald starte dér.

Når vi taler økonomi, så griber det jo også ind i trafikløsningen. Kan vi finde en billigere løsning, som er forsvarlig og også fremtidsrettet, så vil vi også gerne se på det. Jeg ved godt, at finansministeren har en næsten religiøs tro på, at det her vil gå, som han har tænkt – og man skal ikke bebrejde nogen, at de har en tiltro til fremtiden – men hvis nu det ikke gør det,

[Saadsgaard]

så vil vi gerne have taget højde for, at placeringen af banen bliver den rigtige, også selv om udviklingen skulle foregå noget langsommere, end det er forudsat. Det vil vi gerne have undersøgt mulighederne for.

Så skal vi også have afklaret de fredningsmæssige forhold, og hvordan bebyggelsen skal være, eller om der skal være bebyggelse; det går vi ind i en diskussion om. Men der er altså nogle forhold, som finansministeren ikke har fået afklaret i mellemtiden, nemlig forholdet til det, som var udset til fredning, men som ikke blev fredet på det tidspunkt, hvor fredningen i øvrigt blev gennemført.

Vi har altså en positiv indstilling til at fremme det, som lovforslaget efter bemærkningerne vil og nok også kan fremme. Men vi mener, at projektet kan ændres og skal ændres på nogle punkter. Med den holdning vil vi gå ind i et positivt udvalgsarbejde, og det ser vi endda frem til at få et godt udbytte af, sådan at vi kan få det rigtige projekt til gavn for København og Københavns udvikling.

Eva Møller (KF):

Lovforslaget er, som det også blev nævnt af Socialdemokratiets ordfører, en genfremsættelse af et tidligere lovforslag. Da vi havde første behandling af lovforslaget første gang her i Tinget den 8. maj, sagde jeg på Det Konservative Folkepartis vegne ja til det foreliggende lovforslag og ja til et hurtigt og positivt udvalgsarbejde. Det Konservative Folkeparti har ikke ændret synspunkt siden den 8. maj. Vi står stadig væk for, at vi vil gå ind for lovforslaget, og vi vil også medvirke til en hurtig sagsbehandling i udvalget.

Vi mener, at København har brug for et løft, har brug for en oplomstring. Det gælder erhvervsmæssigt med den udvikling, der er tegn på med Sverige og formodentlig også Finland som snarlige medlemmer af EF, med de baltiske lande og den oplomstring af handelen, der dermed kan forekomme, og for den sags skyld også med Polen og de øvrige østeuropæiske lande. Så er der mulighed for et erhvervsmæssigt løft.

København har også brug for et kulturelt løft. Det taler vi om i forbindelse med København som årets kulturby, men i øvrigt også i anden sammenhæng.

Endelig har Københavns Kommune brug for et økonomisk løft, en oplomstring i skat-tydere, som kan spytte i kassen.

Alle disse muligheder foreligger, hvis vi går ind i det projekt, der ligger her. Vi har med andre ord chancen for at gøre København til en attraktiv by, og det vil vi meget gerne være med til.

Vi mener, at vi med det foreliggende forslag kan skabe noget nyt og spændende, kan skabe noget, der måske på samme måde som Christian IV's København kan være et monument, som kan vise fremtiden, hvad vi kunne dengang i 1990'erne.

Vi har med glæde noteret os, at der skal finde en arkitektkonkurrence sted, og selv om vi ved, at vi har mange dygtige arkitekter i Danmark, som tager ud og vinder konkurrencer om projekter, så er vi også glade for, at vi med konkurrencen her satser internationalt og dermed får mulighed for at lave spændende bygningsværker, som afspejler tidens mange muligheder.

Vi ved, at det område, der skal bygges på, ligger i tæt kontakt til fredede områder, til smukke naturarealer. Derfor er det helt klart, at det, vi laver, skal foregå i et tæt samspil med miljøet. Vi har mulighed for her virkelig at lave noget, der er spændende, der er anderledes, men jeg vil gerne understrege, at der er miljømæssige hensyn; de skal tages, og vi ønsker, at de bliver taget.

Vi har i årevis i mange forbindelser, både af hensyn til befolkningen på Amager og af hensyn til muligheden for at gøre Københavns Lufthavn i Kastrup endnu mere attraktiv, talt om, at vi mangled en fornuftig trafikbetjening af Amager. Også denne mulighed kommer, og vi kan få en løsning på det med det foreliggende lovforslag.

Jeg har på Det Konservative Folkepartis vegne med glæde noteret mig de muligheder for finansiering, der her lægges op til. Vi er glade for en finansieringsmulighed, hvor både staten og de berørte kommuner i fællesskab skal foretage finansieringen. Vi har også noteret os, at der ligesom sidst er mulighed for, at den samme model kan benyttes andre steder i landet, herunder naturligvis også andre steder i hovedstadsområdet, således at også en række af de andre områder, som mener, at de har behov for et løft for at kunne betjene hovedstadsområdet, skulle kunne få mulighed for det.

[Eva Møller]

Endelig har jeg naturligvis bemærket, at Københavns overborgmester er meget tilfreds med forslaget og siger, at der her ligger en mulighed for at få gjort København til den by, som han også ønsker at København skal være.

Jeg kan derfor sige, at vi alt i alt er meget glade for dette lovforslag. Vi er ikke fastlåst på nogen bestemte løsninger, vil jeg gerne sige, hverken økonomisk, trafikmæssigt, bebyggelsesmæssigt, erhvervsudviklingsmæssigt eller miljømæssigt. Vi vil blot gerne give Københavns Kommune chancen for at blive en attraktiv international by, og vi vil gå ind i udvalgsarbejdet med det sigte og håbet om, at vi snarest muligt kan give København chancen.

Hanne Severinsen (V):

Der er jo tale om en genfremsættelse, og Venstre har ikke ændret holdning; vi er tilhængere af det foreliggende lovforslag. Men jeg tillader mig alligevel som en personlig bemærkning at sige, at jeg jo har været gammel forkæmper for, at man ikke skulle have nogen særlig stor udvikling på Amager. Det var faktisk den daværende Venstremiljøminister Holger Hansen, der havde et godt samarbejde med mig, som stoppede den store udbygning på Vestamager.

Derfor nærede jeg også en vis skepsis med hensyn til at være ordfører. Tilfældigvis magede det sig sådan, at jeg ikke kunne være til stede, og det var jeg egentlig glad for, for på det tidspunkt havde jeg forberedt en tale på den sædvanlige lidt lave profil osv., for som ministeren sikkert kan bekræfte, har jeg faktisk været noget skeptisk.

Men jeg synes egentlig, at den debat, der har været det sidste halve år, har gjort min skepsis til skamme. Jeg synes faktisk, man må indrømme, at tiden er en anden. Der er faktisk sket det med broen, at Amagers geografi er blevet anderledes. Hvor man før i tiden – det er i hvert fald den børnelærdom, som jeg blev opdraget i, da man diskuterede Københavns byplanlægning – skulle passe på, at man ikke pumpede alt for meget over Københavns broer ved at udbygge for meget på Amager, så må man nu sige, at situationen jo er en ganske anden, og derfor synes jeg egentlig, at den planlægningsdebat, der har været i det forløbne halve år, har været interessant; den har i hvert tilfælde gjort, at jeg nu faktisk vil synes, det er lidt mere interessant at være ordfører på sagen.

Jeg tror, vi er på rette spor. Jeg tror, det kan blive en god ting for Københavns udvikling. Jeg tror, vi også skal se lidt utraditionelt på selve projektet, forstået på den måde, at vi godt må tillade højere bebyggelsesgrader. Det er måske mærkeligt at høre mig sige det, for det var faktisk også miljøminister Holger Hansen, der i sin tid sørgede for, at Københavns Kommune fik lave generelle udnyttelsesgrader – ikke fordi vi skal have et Københavns Manhattan, men fordi der også ligger nogle arkitektoniske muligheder selv med lidt højere bebyggelsesgrader netop i sådan et område.

Hvis det så samtidig kan aflaste den indre by, sådan at man kan få stoppet kontoriseringen og få set lidt mere fordomsfrit på spørgsmålet om at få flere boliger og mere kultur og flere kulturelle aktiviteter i den indre by, så tror jeg også, det vil være en stor fordel for Københavns Kommune. Og hvis man så samtidig kan få løst de trafikproblemer, som vi jo faktisk har på Amager, så mener jeg, at vi her står med nogle gode muligheder for Københavns Kommune; vi må så håbe, at udviklingen vil vise, at de bliver opfyldt.

Derudover er selve konstruktionen selvfølgelig interessant. Den er også interessant for en, der er flyttet til Vestjylland, for den kan måske også bruges på andre områder af landet. Jeg tror, at andre dele af landet vil vide at udnytte den, og det håber jeg så at vi på et senere tidspunkt vil kunne tage stilling til.

(Kort bemærkning).

Baadsgaard (S):

Jeg vil gerne kvittere for fru Hanne Severinssens bemærkninger om, at vi også i det projekt skal sikre, at der bliver plads til boliger; det lægger vi også vægt på i Socialdemokratiet. Og så forstod jeg, at fru Hanne Severinsen har – og det vidste jeg også godt – en fortid med en stor interesse for miljøet, fredning derude på Amager.

Jeg vil samtidig gerne kvittere for fru Eva Møllers bemærkninger om miljøet. Jeg forstod fru Eva Møller sådan, at det vil vi kunne få en løsning på. Må jeg forstå fru Hanne Severinssens bemærkninger og interesse for miljøet sådan, at det er noget af det, vi kan tilgodese, samtidig med at vi opnår de gode hensigter med lovforslaget?

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Det tror jeg helt bestemt. Nu er det jo ikke Urban Hansens gamle by, vi står og taler om, nu er det noget andet. Det er noget helt nyt, og det er selvfølgelig også et lidt andet sted, vi taler om, men jeg tror helt sikkert, vi kan finde nogle gode muligheder både for miljøet og for Københavns udvikling.

Tommy Dinesen (SF):

Da mit partis ordfører, hr. Gade, ikke kan være til stede, skal jeg her kort komme med de synspunkter, som vi mener er rigtige i denne sag.

Jeg kan også sige, at vi ikke har skiftet holdning efter det, der blev sagt ved debatten den 8. maj.

Men SF vil under ingen omstændigheder være med til at sætte naturfredningsloven til side på Amager Fælled. Vi føler os forpligtet af det, som regionplanen lovede med hensyn til Amager Fælled. Der står, at fælledens overdrevsagtige landskabstræk fastholdes, og at sø- og moseområderne bevares.

Men ellers må man sige, at der har været talt mange flotte ord om denne sag også i dag. Er der noget, der er afgørende for SF, så er det, at hvis der skal være en udflytning til Amager, så skal der selvfølgelig også være boligarealer dér. Der skal også være en ordentlig trafik, og den skal være dér, hvor borgerne er. Vi er ikke så sikre på, at de linieføringer, der foreligger, er de rigtige, men jeg forstod på hr. Baadsgaard, at man også var indstillet på at komme med nogle ændringer på området, og det vil vi også gerne se på.

I lovforslaget står der noget om, at det vil få indflydelse på andre byer, Frederikshavn og Esbjerg – det er noget med motorveje og sådan noget. Man skal til at sælge hele ideen andre steder også, sådan som man altså gør det her. Vi er ikke sikre på, om denne form for økonomi er den rigtige.

Jeg vil også godt sige, at motorveje jo ikke er vores kop te, og vi er også bange for, at de motorveje, der vil komme, hvis man laver en Ørestad, vil medføre, at byen København vil blive forurenede endnu mere, end den er i forvejen, ikke mindst med baggrund i, at man får den faste forbindelse over Øresund med den forøgede biltrafik og den forurening, det giver.

Men det er jo sådan i dag, at uanset hvor man er henne i landet, så har de følelsen af – borgmestrene i hvert fald, og de fleste i deres kommunalbestyrelser – at kan man få nogle flere veje, så giver det vækst. Det er jo forbavsende, at det ikke er den kollektive trafik, der ligger øverst her.

Som sagt er vi skeptiske over for lovforslaget, som det foreligger, men ret positive, hvis der kan komme nogle ændringer. Det vil vi godt være med til at se på undervejs.

Aage Brusgaard (FP):

Lovforslagets formål er, at Københavns Kommune og staten stifter et interessentskab ved navn Ørestadsselskabet.

Fremskridtspartiet har ikke noget imod hverken interessentskaber eller aktieselskaber, hvis blot de er privatejet og privatfinansieret, men når stiftelsen udelukkende sker med henblik på at kunne optage lån – i dette tilfælde op til 4 mia. kr. – og dermed går uden om de kommunale lånerammer, så er vi ikke så positivt indstillet længere. Bestyrelsen og direktionen har ikke den samme ansvarsbevidsthed, som hvis det var egne private midler, der var involveret i projekterne.

Vi ser f.eks. i § 1, stk. 5, at bestyrelsen til Ørestadsselskabet består af 6 personer, 3 udpeget af Københavns Kommune og 3 udpeget af finansministeren. Det vil så typisk blive personer, der er gode venner med de store partier, som skal have et ekstra godt ben at gnave.

I § 2 ses, at Københavns Kommune og finansministeren indskyder den østlige del af et areal på Vestamager i Ørestadsselskabet som en slags aktiekapital. Hvad nu hvis disse arealer ikke kan sælges de første 30 år? Så bliver der vel et problem.

Ørestadsselskabet bliver en slags mini-DSB, som skal anlægge en letbane, bl.a. Ørestadsbanen. Her mener Fremskridtspartiet, at trafikalskaber skal kunne hvile i sig selv. Ved den daglige trafik bør der kunne oparbejdes et overskud til nyinvesteringer.

Fremskridtspartiet er helt enig i intentionen om, at der skal ske øget vækst og økonomisk fremgang for Københavnsområdet. Vi vil dog gerne påpege, at Københavns Kommune selv kraftigt har medvirket til, at der i de sidste 20 år er nedlagt 50.000 arbejdspladser. Det er ganske enkelt sket ved, at Københavns Kom-

[Aage Brusgaard]

mune og bystyret har været negativt indstillet over for erhvervslivet. Derfor er det jo flyttet vestpå.

Det, der så er lagt op til at der skal ske, er, at den øvrige del af landet skal hjælpe Københavns Kommune til at få 50.000 nye arbejdspladser de næste 20 år, og det vil altså ske på bekostning af de øvrige landområder.

Man kan godt spørge, hvem der har bedt om en ny by på Amager med så mange nye boliger og så mange nye erhvervsjendomme, som der er lagt op til. Jeg har faktisk ikke set nogen, hverken borgere på Amager, beboerforeninger eller befolkningen som sådan. Jeg har faktisk heller ikke set, at erhvervslivet har bedt om investeringsmuligheder i projektet derude. Og vi ved jo, at der i hovedstadsområdet står mere end 1.000.000 m² erhvervslokaler ledige i forvejen, så meget tyder på, at man burde slå koldt vand i blodet.

Den vækst og fremgang, som vi gerne skulle have, kunne først og fremmest ske i forbindelse med alle de tomme bygninger, som i forvejen står ledige, og som alligevel skal forrentes. Det er som bekendt os alle sammen, der på en eller anden led skal betale disse tomme bygninger, både dem, der står tomme, og dem, der eventuelt bliver bygget på Amager og kommer til at stå tomme.

Men jeg tvivler altså meget stærkt på, at man i det hele taget kan finde investorer til det nye projekt på Amager.

Jeg synes også godt, at man kan være skeptisk over for alle de initiativer, der enten er vedtaget eller mange af dem endda igangsat. Nu vil jeg ikke til at læse dem op, men i Jyllands-Posten den 11. oktober 1991, side 16, er der opridset en masse eksempler på ting, der allerede er sat i gang eller påtænkt sat i gang i Københavnsområdet. Det, jeg frygter – og jeg mener med god grund – er, at der simpelt hen ikke er investorer nok til de projekter samtidig med en ny Ørestad.

De projekter, der i dag er igangsat eller er mulighed for at igangsætte, det er flere millioner etagekvadratmeter som nybyggeri, og hvis de blev udnyttet, ville det give 100.000 arbejdspladser med den prognose, vi har – og det er altså, selv om man ikke starter Ørestaden.

Fremskridtspartiet har ikke noget imod, at man sælger Ørestadsboulevarden, altså Amagerfælleden, og giver mulighed for både indu-

stri og bolig, når blot man sætter området til salg til private investorer. Eventuelle private købere kan så lave en arkitektkonkurrence om, hvad der skal være på området.

Vi mener altså, at en eventuel vækst på Amager skal ske ved totalt privat salg af jorden og privat finansiering.

Svend Aage Jensen (CD):

Lovforslaget, der er en genfremstættelse fra i foråret, er en naturlig konsekvens af den påtænkte og vedtagne Øresundsbro.

Centrum-Demokraterne finder projektet både spændende og fascinerende. Sammen med udviklingen af Københavns Havn og den fremtidige indsats på den kommende havnefront vil udviklingen af Ørestaden, således som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, give København en enestående mulighed for i endnu højere grad end i dag at fremtræde som Nordeuropas hovedstad nr. 1 med Amager som Københavns Manhattan.

Der er ingen tvivl om, at der netop nu er en enestående chance for at fremme denne udvikling, og den må ikke forspildes. Der er næppe mange hovedstæder, som inden for deres naturlige byområder har de udviklingsmuligheder, som København har, og med en international lufthavn beliggende 10 minutters kørsel fra centrum. Der må absolut kunne skabes grundlag for, at Amager kan tiltrække internationale virksomheder, begrundet ikke blot i den placering, området har på verdenskortet, men også i trafikale årsager.

At projektet så også er selvfinansierende, er jo bare pragtfuldt. Det kommer ikke til at koste skatteyderne en krone, vel at mærke såfremt værdistigningen på grunde og efterspørgslen kan finansiere de løbende projekter i det kommende Ørestadsselskab. I modsat fald ville finansiering på anden måde naturligvis kunne blive en nødvendighed.

Der kan siges mange positive og meget få negative ting om lovforslaget. Jeg bemærker med tilfredshed, at regeringen er opmærksom på nødvendigheden af, at erhvervsudviklingen i amterne og kommunerne i det øvrige land bør styrkes igennem dannelse af selskaber analogt med Ørestadsselskabet. Der er i de senere år sket en forholdsmæssigt større erhvervsudvikling i eksempelvis Vestjylland end i Københavnsområdet, og det har på mange måder væ-

[Svønd Aage Jensen]

ret medvirkende til at skabe en vis balance, som bør fastholdes.

CD finder som sagt lovforslaget spændende og visionært, men er ikke blinde for, at der er mange sten, der skal vendes, forinden den endelige afgørelse kan træffes. Men vi deltager positivt i udvalgsarbejdet.

Jørgen Estrup (RV):

Regeringen og finansministeren skal jo ikke have utak for at beskæftige sig med Københavns udvikling og prøve at tænke visionært – så langt vil jeg gerne være positiv – men jeg må nok sige, at når jeg læser lovforslaget, minder det mig mest om det gamle slogan, der hedder »at plante sine ben solidt i den blå luft«. Der er i dette forslag først og fremmest tale om en udviklingsmodel og en finansieringsmodel, hvorom det pæneste man kan sige er, at den er uholdbar. Der er tale om trafikinvesteringer, som derved kommer til at hænge i den berømte tynde tråd, og der er også tale om et forhold til natur og miljø, som må gøre én overordentlig betænkelig.

Jeg ved, at finansministeren er en optimistisk mand; det er vel næsten professionelt, at man skal være det som finansminister. Jeg har også læst mig til finansministerens begejstring, både i fremsættelsestalen her og under førstebehandlingen i foråret. Det synes jeg er prisværdigt. Det er godt at tro på sine ting, men det er altså også godt, hvis man kan få andre til at se, at det er solidt funderet, det, man tror på.

Jeg forstår ikke, hvordan finansministeren kan undlade at argumentere mod dem, der siger, at hvis vi skal have disse udviklingsarealer i København solgt, så skal der være en efterspørgsel, og det skal være sådan, at vi har en rimelig sikkerhed for, at de ledige erhvervsarealer, som findes på Vestegnen, som findes i det indre København, og som findes en lang række steder, ikke på forhånd skal afhændes, ikke trykker markedet.

Det må da også være nødvendigt at forklare, hvordan man kommer ud af den klemme, som Københavns Kommune har kendt i så mange år, at man har et overskud af arbejdspladser, men et underskud i forhold til dem, der er beskæftiget og bor her, og dermed et dårligt skattegrundlag. Det er dog en nødvendig forudsætning for, at man kan komme videre til den næste del, nemlig at finansiere de trafikinvesteringer,

som vi alle er så overordentlig interesseret i. Jeg ser for mig den vision, at man får skabt Ørestads Boulevard og Ørestadsbanen, og derefter kan resten få lov at ligge, for det er der ikke penge til.

Endelig må man sige: Er det virkelig rimeligt, at naturfredningsloven og bestemmelserne dér skal sættes ud af kraft, fordi man har en vision? Er det dog ikke rimeligt, at vi holder de normale retningslinjer for, hvordan vi behandler miljøet, herunder de fredningsaftaler, som allerede er indgået?

Jeg synes, det er et betænkeligt forslag. Jeg har med glæde noteret mig, hvordan regeringsordførerne fra begge partier lagde vægt på miljøet. Det synes jeg var overordentlig positivt, og det vil vi meget gerne bidrage til.

Vi vil også gerne overbevises om, at der er en bedre fundering for finansministerens visioner. Som det ligger i øjeblikket, må man sige, at dette mest minder om konen med æggene, og vi ved alle, hvordan det gik så gruelig galt og det hele faldt på jorden. Jeg synes, det ville være bedre, hvis finansministeren i hvert fald ville tage en diskussion med kritikerne af den udviklingsmodel, der ligger bagved; så kunne det være, vi kunne komme videre mod det mål, som vi alle sammen gerne vil nå, nemlig Københavns udvikling.

Glønborg (KRF):

Jeg vil gerne indlede med at minde om den kendsgerning, at København har nogle trafikproblemer, som vi faktisk skal have løst. Vi har ikke det kollektive trafiknet udbygget på den måde, som er nødvendig for at kunne klare nutidens og fremtidens behov. Jeg ser Ørestadsforslaget som et redskab til at lave en fremtidssikring af det kollektive trafiknet.

København har også – det er uomtvisteligt – et beskæftigelsesproblem, og København har som følge af det nogle voldsomme økonomiske problemer og dermed nogle store sociale problemer. Derfor må vi imødesee en tankevirkosomhed omkring at skabe nye arbejdspladser og skabe en økonomisk vækst, og når vi så har fået taget beslutning om at lave en fast forbindelse til Sverige – og det har vi jo, selv om vi er dybt uenige om, hvilken form den skal have – så må vi jo konstatere, at denne faste forbindelse i det mindste lander på Amager. Det giver i sig selv nogle problemer, som vi også skal have løst.

[Glønborg]

Så er det spørgsmålet, om Ørestadsideen kan kobles sammen med de problemer, vi har, og være med til at give nogle løsninger. Det vil jeg ikke udelukke at Ørestadsmodellen kan, men nøgleordet er selvfølgelig salgsmulighederne. Flere ordførere har beskæftiget sig med det spørgsmål, om der nu er efterspørgsel efter det her, og nogle har sagt, at den har man ikke set. Hertil vil jeg naturligvis sige, at efterspørgsel er noget, man dels kan konstatere er til stede, men man kan også selv være med til at skabe den, fordi det er et spørgsmål om, om man er i stand til at gøre eventuelle investorer begribeligt, at her er noget, der er værd at gå efter.

Og det er så ligetil, at her må vi jo så foretage et valg. Man kan ikke lave en tredjerangsløsning og håbe, at man så er i stand til at skabe den fornødne efterspørgsel. Hvis der var en voldsom efterspørgsel, kunne vi selvfølgelig nøjes med en andenrangsløsning, for så ville det være nemt at stikke noget frem og sige: I ville jo så gerne have et sted at være, og så kan I da godt få det her.

Jeg er glad for, at det ikke er mig, der skal være handelsmanden i det her foretagende, for det egner jeg mig ikke til, og jeg tror såmænd også, jeg er glad for, det ikke er hr. Jørgen Estrup, der skal være det, for jeg har en tydelig fornemmelse af, at han heller ikke egner sig til det. Vi er nok typer, som ikke egner os til det, men det behøver jo ikke at betyde, at vi forhindrer de modige i at klø på. Vi har bare nogle krav og ønsker, som vi vil have tilgodeset.

Hr. Jørgen Estrup og jeg er jo meget enige i, at der er et miljø, der er en natur, som vi skal have tilgodeset. Når vi har gået ude på Amager Fælled og fornemmet det dejlige, der er derude, så skal vi jo ikke bilde os ind, at vi går på den jyske hede; der er altså trods alt både det ene og det andet at se og høre rundt omkring. Vi ved, når vi er der, at vi faktisk er midt i en stor by, og det er netop det charmerende ved det.

Derfor må vi sige, at selvfølgelig skal vi ikke have fælleden ødelagt, og det synes jeg heller ikke der er lagt op til. Der er lagt op til at finde et kompromis imellem at skabe noget vækst og bygge noget ud og frisere noget, men også at bevare noget af det oprindelige natur- og kulturlandskab, som vi har i en vis blanding derude.

Mit forslag skal være, at man lader være med at starte fra nord, men tynder lidt ud på planen i den nordlige ende, og så må man for min skyld godt udvide lidt i den sydlige ende omkring Bella Centret. På den måde tror jeg det kan lade sig gøre at opstille et kompromis.

Finansministeren (Henning Dyremose):

Sådan som jeg har lyttet til debatten, tror jeg, jeg kan konkludere, at i dag har været en god dag i Folketinget for København som kommune, for hovedstaden som et fremtidigt center i en region og dermed for hele Danmark. For sådan som jeg lytter til debatten, så føler jeg mig overbevist om, at når vi nu har haft vores udvalgsarbejde, når vi nu har haft vores forhandlinger omkring ændringer i projektet, så vil vi i løbet af rimelig kort tid kunne træffe en beslutning, hvor regeringspartierne, Socialdemokratiet, CD og sandsynligvis også Kristeligt Folkeparti i hvert fald står bag projektet, altså et stort, bredt, solidt flertal. Sådan forstår jeg faktisk bemærkningerne i dag.

Jeg vil godt sige, at jeg er meget charmeret af hr. Svend Aage Jensens billede af Amager som Københavns Manhattan. Jeg har selv haft det sådan, at når jeg har været i New York eller i New York-området – og det har jeg i min fortid i det private erhvervsliv tit været – så sluttede jeg af med et døgn på Manhattan, hvis jeg overhovedet kunne, fordi det var et center, det var værd at komme til, der var et folkeliv, der var et kulturliv, der var et erhvervsliv, som tiltrak mennesker, der var ude at rejse. Jeg siger ikke, at vi skal udforme det som amerikanerne, vi skal vel lave vores danske model, men vi har mulighederne i det område for at lave noget utrolig spændende erhvervsmæssigt, kulturelt, bolig-mæssigt, naturmæssigt, og det er det, jeg tror efter i dag at vi bliver et stort flertal om at gøre.

Jeg var meget glad for hr. Baadsgaards indlæg om, at Socialdemokratiet er enig i de positive hensigter vedrørende København. Hr. Baadsgaard mente, at når jeg nu henviste til den intensive debat, så burde jeg også have lyttet til den og ændret mit forslag. Jeg valgte at lade være med det. For ikke at foregøgle, at forhandlingerne var slut, valgte jeg faktisk at genfremsætte uændret det forslag, vi fremsatte i foråret med henblik på at have det som udgangspunkt for de forhandlinger, som vi hele tiden har vidst skulle til.

[Finansministeren]

Vi ved godt, at der er nogle ting, der skal diskuteres vedrørende økonomi, der er nogle ting, der skal diskuteres vedrørende trafik, der er nogle ting, der skal diskuteres vedrørende miljø, der er nogle ting, der skal diskuteres i forhold til fredningsområderne, og der er nogle ting, der skal diskuteres for så vidt angår plads til boliger osv., men i stedet for at prøve på at skyde os ind på at finde løsningen og så lægge den frem, syntes vi, det var bedre at tage det forslag, vi havde lagt frem, men erklære meget klart, at vi står åbne over for den forhandling.

Vi har en vilje til at foretage de ændringer i projektet, der skal til, for at vi kan samle det brede flertal. Det skal kunne hænge sammen økonomisk, miljømæssigt, teknologisk, naturfredningsmæssigt osv. Vi går meget gerne ind i de forhandlinger, og jeg tror på, efter de meldinger, vi har fået i dag, at vi efter et udvalgsarbejde, hvor der er vilje til disse nødvendige ændringer, kan sikre en meget hurtig igangsætning.

Men jeg vil så til gengæld også bede om nu, at vi arbejder hurtigt, og at vi snart får truffet nogle beslutninger, fordi der er brug for, at man kommer i gang med arkitektkonkurrence, der er brug for, at man kommer i gang med den helt konkrete planlægning af områdets udformning, så vi kan komme i gang med aktiviteterne. Det er der i forhold til vores ønske om at fremme vækst og beskæftigelse, men det er der altså også i forhold til det at udnytte den enestående mulighed, vi har nu, hvor Øresundsforbindelsen er besluttet, til at vi kan få oprustet og opbygget, sådan at væksten kommer til at ligge på den danske side af broen, først og fremmest i hvert fald.

Jeg var som sagt glad for hr. Baadsgaards indlæg og for de to regeringspartiordføreres indlæg selvfølgelig, måske mest for fru Hanne Severinsens, hvis jeg må røbe – ja, det gjorde fru Hanne Severinsen jo næsten selv – at hendes begejstring for regeringens forslag var større i dag end første gang, hun sagde ja til det. Sådan går det ofte med dette projekt. Desto mere man arbejder med det, desto gladere bliver man for det, for desto mere bliver man fanget af de visioner, der rent faktisk er i projektet.

Hr. Svend Aage Jensen sagde ud over det meget spændende om Københavns Manhattan

også, at der selvfølgelig er nogle sten, der skal vendes. Det er vi enige om. Dem vender vi nu i udvalgsarbejdet.

Hr. Jørgen Estrup var mere skeptisk. Han syntes, det var godt, at jeg troede på mit lovfor-slag, og så sagde han: Der skal jo være efterspørgsel. Ja, det skal der være, og så skal der, som hr. Glønborg sagde, måske skabes noget efterspørgsel.

Med hensyn til efterspørgslen vil jeg da godt henvise til Berlingske Tidende i dag, erhvervssektionen side 3, hvor der under overskriften »København ikke rustet til Øresundsvækst« står: »København er ikke i stand til at anvise erhvervsarealer i et omfang, der kan lokke internationale virksomheder til regionen. »Vi kan kun anvise småarealer i havneområdet. Hver gang vi har besøg af en stor virksomhed, ser vi det samme mønster. De rejser videre til Stockholm og Hamburg dagen efter«, sagde Københavns kommunes plandirektør, Knud Rasmussen, på en konference i går«

Se, der har vi det jo, hr. Jørgen Estrup. I det omfang min vision måtte være en drøm, der svæver lidt oppe i luften, så er den heldigvis baseret på, at de mennesker, der sidder med det daglige planlægningsansvar i Københavns Kommune, har samme tiltro til visionen som jeg. Jeg vil gerne medgive hr. Jørgen Estrup så meget, at det også øger min tryghed ved visionen, at de mennesker, der sidder med det daglige planlægningsansvar, altså har givet os det input, at der er brug for disse arealer. Der er brug for dette store område, hvis vi virkelig skal lave noget nyt og attraktivt. Jeg tror altså på, at der både er en drøm og en vision, men der er også en virkelighed, som kan udfylde drømmen og visionen.

Til hr. Glønborg vil jeg sige, at jeg hørte hr. Glønborgs indlæg som en realistisk erkendelse af, at når der nu var besluttet en Øresundsforbindelse, så skulle vi også udnytte de muligheder, det giver, men der er nogle ting vedrørende miljø og natur, som man naturligvis må tage højde for, og det vil min kollega miljøministeren nu gøre. Og så regner jeg med, at vi er 1, 2, 3, 4, 5 partier, der vil stå sammen om det her, når miljøministeren er færdig.

Miljøministeren (Per Stig Møller):

Jeg skal ligesom min kollega finansministeren takke for tilslutningen til de nye ideer om-

[Miljøministeren]

kring Ørestaden og gøre nogle bemærkninger omkring planproceduren, som hr. Baadsgaard efterlyste, og omkring naturhensynene, som alle ordførerne, herunder hr. Baadsgaard, var inde på.

Om planproceduren skal jeg oplyse hr. Baadsgaard om, at de overordnede planlægnings- og arealanvendelsesdispositioner fastlægges i selve loven, og at tilvejebringelsen af de nødvendige regionplanretningslinjer og kommune- og lokalplanbestemmelser herefter finder sted i overensstemmelse med planlægningslovens almindelige bestemmelser, hvor der vil ske inddragelse af offentligheden og høring af de berørte myndigheder.

For planlægningen har vi gjort noget særligt i dette forslag. For at sikre, at der kommer den fornødne kvalitet og en ekstraordinær arkitektonisk bebyggelse derude, har vi jo sagt, at der skal være en international arkitektkonkurrence, udskrevet med bistand af det af miljøministeren udpegede Ørestadsråd. Men det er ikke sådan, at den helhedsplan, der kommer ud af konkurrencen, overruler Københavns Kommune, og det vil sige, at den ikke har nogen retsvirkning i sig selv; retsvirkning skal Københavns Kommune give den.

I forbindelse med arkitektkonkurrencen og i forbindelse med udviklingen af området kunne man i kulturåret 1996, hvor København bliver kulturby, forestille sig en international byggestilling, for danske arkitekter vinder overalt i verden, og det kunne jo være pragtfuldt, om vi udnyttede de nye arealer omkring Ørestaden til at vise alt det, vi formår, op mod 1996. Det er jo den slags ting, der kan indgå i det, og den slags arealer har vi ikke haft nogen af. Men planmæssigt er der altså ikke nogen grund til at nære skepsis. Det afgøres her ved loven og derefter efter de normale planprocedurer.

Hr. Baadsgaard ville også have afklaret de fredningsmæssige forhold, og der er egentlig ikke så meget at afklare, fordi området ikke er fredet. Der foreligger en aftale om benyttelse af området, men det er ikke fredet. Afklaringen af, hvorledes forholdene skal være omkring disse områder, sker jo ved lov, og det vil sige, at det er noget, hr. Baadsgaard og dette Ting selv afklarer.

Så ville hr. Baadsgaard og De Konservatives og Venstres ordførere og ikke mindst hr. Gløn-

borg og hr. Jørgen Estrup have sikret miljøet og naturen. Hr. Glønborg nævner, at fælleden ikke skal ødelægges, men det er der heller ikke lagt op til. Jeg er meget glad for den åbenhed, for vi har jo netop også lagt op til fra Miljøministeriets side, at man udtager den påtænkte bebyggelse omkring Islands Brygge og lader det være en del af fælleden som kompensation for de friluftsarealer, som man måtte miste. Det vil sige, at man i virkeligheden får et større sammenhængende fælledareal ud af det forslag, som vi har stillet – og som det er mit indtryk at Københavns Kommune er indstillet på at følge – end man har i dag, og endda mere bynært. Det var friluftsinteresserne.

Jeg er heller ikke uenig med hr. Glønborg i, at det kan være fornuftigt at tage ét skridt ad gangen og især satse på sydområderne og så spekulere helt effektivt ud omkring nordområderne, også i forbindelse med konkurrencen, som jeg nævnte før, og den internationale bebyggelse.

Jeg skal minde om med hensyn til naturinteresserne, at vi kun taler om 10 pct. af området derude, og det område, der i daglig tale benævnes Ørestad Nord, som udgør den østlige del af Amager Fælled, er hverken fredet eller udpeget som EF-fuglebeskyttelsesområde; der har været mange myter om det, så det synes jeg er vigtigt at slå fast.

Den sydlige del af Ørestaden er som den nordlige del holdt uden for fredningen af Kalvebodkilen. Det sydlige område er ved regionplanen i 1989 for hovedstadsområdet udlagt til erhverv m.v. Arealet ligger inden for det område, som i 1983 blev udpeget som EF-fuglebeskyttelsesområde nr. 111, men som man tog forbehold for ved udpegningen. Da området ikke i dag har nogen større fredningsmæssig interesse og i forvejen stort set er uden betydning i relation til fuglelivet, er det hensigten at udtage det af fuglebeskyttelsesområdet og i den forbindelse kompensere arealmæssigt – og det er vigtigt – for denne indskrænkning ved at inddrage visse arealer, der grænser op til fuglebeskyttelsesområdet. Vi kunne også forestille os, at vi inddrog arealer, som ligger nord for afgrænsningen af fuglebeskyttelsesområdet, og vi kan forestille os, at vi inddrager arealer, som er strandengsarealer, og som ligger sydfor på Amagers sydkyst. En sådan inddragelse af disse to områder vil sammenlagt øge fuglebeskyt-

[Miljøministeren]

telsesområdet værdi i forhold til i dag og i hvert fald gøre det til et bedre område, end det er med den nuværende afgrænsning.

I virkeligheden vil vi altså ved at kombinere Ørestaden og tænke nyt, som vi har gjort her, faktisk kunne give bedre friluftsvilkår, fordi vi får stoppet byggeriet ved Islands Brygge og vi får lavet en større fælled. Og vi vil ved at skifte fuglebeskyttelsesarealerne ud i virkeligheden opnå en bedre varetagelse af naturinteresserne igennem forslaget.

Derfor er det mit indtryk, at vi både miljømæssigt, naturmæssigt, økonomisk og trafikmæssigt er i gang med et godt projekt, og jeg er glad for den støtte, Folketinget har givet til det.

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Jeg vil godt én gang til præcisere, at når planlægningsdiskussionen har ændret sig også blandt byplanlæggere, så er det jo, fordi geografien simpelt hen har ændret sig, i og med at broen kommer. Det betyder, at Amagers placering er en anden. Hvor man i traditionel københavnsk byplanlægning – ikke i Københavns Kommune, men blandt byplanlæggere ellers – betragtede det som meget betænkeligt at lave for stor en udbygning af Amager, så er det nu sådan, både på grund af broen, men i øvrigt også fordi Sydhavnens funktion ændrer sig, at Amager pludselig har fået en fantastisk central beliggenhed, og det er selvfølgelig det, som vi må tage hensyn til.

Jeg vil godt præcisere, når der tales om Københavns Manhattan – og jeg elsker også Manhattan – at jeg nu alligevel håber, når der kommer en international arkitektkonkurrence, at man finder en københavnsk udgave af det.

Aage Brusgaard (FP):

Jeg synes lige, jeg vil slå fast, at Fremskridtspartiet selvfølgelig ikke er modstander af at lave erhvervsområder derude og boligområder, hvis der er behov for det. Det, vi er skeptiske over for, er, om der er et behov, når der er så mange andre ting, der står tomme.

Det, vi ønsker, er, at det skal være rent privat. Er der nogle investorer, der er interesserede, så må de købe jorden, og de må selv udskrive en arkitektkonkurrence, eller hvad nu de ønsker, sådan at de får den bebyggelse, som de mener der er behov for, og som kan sælges.

Det er faktisk det, vi ønsker med det område. Vi vil godt hjælpe København, men på den måde, at det er dem, der vil sætte penge i det, der bestemmer, hvad området rent faktisk skal bruges til.

Det, det offentlige kan gøre – og særlig kommunen – er, at man kan gøre nogle ting for erhvervslivet, som gør området investeringsvenligt. Kommunen kan være hurtig i sin planlægning, den kan være hurtig med godkendelse, når nye virksomheder søger godkendelse osv. Det har Københavns Kommune, efter de oplysninger, jeg har, været meget langsom til i mange, mange år, og derfor er der ført 50.000 arbejdspladser fra Københavnsområdet de sidste 20 år. Hvis Københavns Kommune vil have dem tilbage, så må den være mere effektiv, den må være mere hurtig og smidig.

Københavnerne må acceptere, at virksomheder laver lidt støj og lidt røg, og det må så være op til københavnernes selv, om de ønsker det eller ønsker væksten udelukkende i Vestjylland.

Jørgen Estrup (RV):

Jeg under gerne finansministeren den glæde at kunne citere, hvad Københavns plandirektør sagde om arealer i Københavns Havn – det synes jeg dog lige skal med, at citatet ikke var generelt.

Tilbage står jo et spørgsmål om, hvorfor vi så har så mange tomme arealer, som også hr. Aage Brusgaard var inde på. Er der nogen garanti for, at det areal, som finansministeren nu mener at den nye Ørestad skal ligge på, er præcis så attraktivt for disse store, internationale virksomheder? Ja, måske i en bræmme i nærheden af den nye vejføring i forbindelse med Øresundsbroen – hvis den ellers nogen sinde bliver til noget, det må vi jo se – men er der nogen garanti for, at hele dette areal kan udnyttes på en sådan måde, som finansministeren tror? I hvert fald må man sige, at andre ministre tidligere har udtalt sig om, hvordan situationen ville være på vestegnen, og vi kan se, hvordan situationen er i store dele af Københavns Kommune med hensyn til erhvervsarealer.

Men finansministeren hørte ikke den anden del af argumentet, nemlig at der sådan set allerede er rigeligt med arbejdspladser i København. Der er et overskud i forhold til, hvor

[Jørgen Estrup]

mange der bor i København. Problemet er, hvordan vi får flere til at bo i København for at skabe et ordentligt grundlag. Jeg ville være meget glad for, hvis finansministeren ville give tilsgagn om, at han ville tage diskussionen op om de modargumenter. Det kunne være, at nogle af os kunne overbevises om, at det ikke er så galt fat, som vi tror det er, og man kunne måske tilrette projektet på en sådan måde, at der kunne skabes et større flertal. Jeg synes, at det ville klæde debatten, hvis vi kunne få disse ting belyst i højere grad.

Som det sidste vil jeg gerne nævne, at på naturfredningsområdet er jeg ganske betænkelig ikke mindst ved bestemmelsen i § 17, stk. 2, hvorved man altså går ind og stopper verserende sager. Sådan almindelig folkeligt kalder man sådan noget tilbagevirkende kraft. Det er aldrig kønt, og det plejer heller ikke at være kønt for en borgerlig regering, og det er specielt ikke kønt på naturfredningsområdet. Derfor synes jeg, at det ville være overordentlig fornuftigt, hvis man sørgede for, at man her holdt sig til, hvad der er normalt efter de gængse retningslinier. En bestemmelse som den, man har i § 17, stk. 2, skaber et dårligt klima.

Glønborg (KRF):

Manhattan har været nævnt et par gange, og jeg vil sige, at jeg kan da også godt lide at gå rundt på Manhattan i et par uger, men jeg har inderlig ondt af de fleste af dem, der skal bo dér og være der hver dag, så jeg beder så mindeligt om, at vi ikke laver Amager til noget, der ligner Manhattan ret meget.

Når man går i Central Park, længes man faktisk efter Amager Fælled, og derfor beder jeg om, at vi bevarer en større del af naturlandskabet på Amager, end man syntes man havde råd til på Manhattan, for jeg tror, at vi så bliver de rigeste i den sidste ende.

Finansministeren (Henning Dyremose):

Jamen må jeg ikke starte med hr. Glønborgs bemærkninger, for jeg synes, at hr. Glønborg har overhørt den del af mit indlæg, der handlede om, at det skulle være lige så attraktivt for turister og erhvervsfolk at komme på Amager, som det er på Manhattan, men det skal udformes i en dansk model, hvor vi tager lige præcis de hensyn, som miljøministeren, hr. Glønborg og hr. Jørgen Estrup – som jeg da også gerne

vil have med i flertallet – omtaler. Jeg synes i og for sig, at det er helt udmærket, hvis det udvikler sig til en konkurrence om at komme til at stemme for projektet, det vil da være helt fint.

Det er altså en dansk variant, og sammenligningen med Manhattan skal gå på, at det er spændende, det er attraktivt at komme der, men det skal selvfølgelig også gerne være spændende og rart for dem, der skal komme der vedvarende, at være der.

Hr. Jørgen Estrup spørger: Kan finansministeren garantere? Nej, selvfølgelig kan finansministeren ikke garantere. Det er også derfor, at vi har etapeopdelt projektet. Det er derfor, at vi kører tingene sådan lidt forsigtigt prøvende fremad og med muligheder for at standse op, så vi ikke behøver at gå hele vejen, før vi føler, at det nu er sikkert, at der er en efterspørgsel, der gør, at vi kan gå hele vejen. Men jeg vil godt sige, at man skal passe på ikke at skue for meget ind i fortiden, når man snakker om sådan et projekt, der drejer sig om, hvordan vi skal planlægge fremtiden.

Når der rundt omkring i Københavns Kommune og i området i øvrigt spredt ligger ledige lokaler, så hænger det sammen med, at vi i fem år har haft en vækstpause, som i øvrigt kom oven på, at man måske byggede lidt for mange kontorlokaler specielt i en 3-4-års-periode, og at man måske også blev ved med det i de første par år efter, at vækstpausen kom.

Se, nu ser jeg det også i sammenhæng med den økonomiske udvikling, og hvad er der sket bare i dag? Der er sket det, at vi har fået at vide, at vores overskud på betalingsbalancen i de første tre kvartaler i år er dobbelt så stort som i de første tre kvartaler sidste år. Vi har fået at vide, at efter syv måneder med stigende arbejdsløshed er der nu en måned, hvor den sæsonkorrigerede arbejdsløshed er faldet. Det kan vi ikke tage som garanti for, at det er vendt, men det er dog rart efter syv måneder, der gik i den forkerte retning, at det, vi andre har gået og snakket om så længe, nu begynder at se ud til måske at komme.

Vi har også fået at vide, at omsætningen på boligmarkedet er steget ganske væsentligt i den senere tid. Alle tre ting indicerer noget i retning af det, vi har sagt fra regeringens side et stykke tid, at nu er den økonomiske vækst på vej. Og så mener vi i øvrigt, vi har de egent-

[Finansministeren]

lige, økonomisk-strukturelle forudsætninger for, at det kan blive en vedvarende langsigtet vækst.

Er det så mange arbejdspladser, vi skal skabe i Ørestaden i den sammenhæng? Ja, vores beskedne ambition er ca. 2.000 nye arbejdspladser om året, men gennem mange år. Er det mange arbejdspladser, når man betænker, at Københavns Kommune i 1988 og 1989 mistede 30.000 arbejdspladser? Altså, her taler vi om, at vi skal bruge 15 år til at skabe lige så mange nye arbejdspladser, som Københavns Kommune mistede på 2 år. Skulle det være så umuligt? Jeg tror, det er en nødvendig forudsætning for, at Københavns Kommune får styrke til at være centerkommunen i hovedstadsregionen, og det er en af grundene til, at vi fra regeringens side har været så glade for det samarbejde, der har været med Københavns Kommune om at få gang i aktiviteterne i området.

Men garantere, hr. Jørgen Estrup, det kan jeg ikke! Og det er jeg glad for at jeg får lejlighed til at sige fra Folketingets talerstol.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling

vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Miljø- og Planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Første behandling af lovforslag nr. L 38:

Forslag til lov om ændring af lov om Kongeriget Danmarks Hypotekbank og Finansforvaltning.

Af Rahbæk Møller (SF) m.fl.
(Fremsat 10/10 91).

Lovforslaget sættes til forhandling.

*Forhandling***Finansministeren (Henning Dyremose):**

Vi har i regeringen naturligvis megen sympati for den generelle tankegang om demokratiske styreformer og dermed for den tankegang, der ligger bag det lovforslag om en egentlig personalerepræsentation i Hypotekbankens bestyrelse, som vi her skal behandle. Det ligger ganske i forlængelse af tilsvarende initiativer og reglerne om personalets medvirken i bestyrelsesarbejdet f.eks. i aktieselskaber.

Men hvis man ser nøjere på baggrunden for forslaget, må jeg erkende, at jeg føler en væsentlig forskel mellem den almindelige tendens til at imødekomme disse ønsker og den realitet, som der er tale om i det konkrete tilfælde. Bestyrelser i egentlige selskaber udøver en samlet virksomhed over hele selskabets funktion på alle de områder, der også har de ansattes interesse. Det gælder ikke alene de drifts- og produktionsforhold, som er selskabets egentlige indhold, men også de rent personale-rettede. For at sige det på en anden måde: Personalets interesser er meget nøje sammenfaldende med bestyrelsens interesse i hele virksomhedens samlede daglige drift. Personalets interesse i at deltage i bestyrelsesarbejdet er helt naturlig og derfor også lovfæstet.

For Hypotekbankens vedkommende foregår der som bekendt ligeledes et bestyrelsesarbejde, men dette angår imidlertid kun en meget lille del af arbejdet i den samlede statsinstitution, som jo har det fulde navn Kongeriget Danmarks Hypotekbank og Finansforvaltning. Bestyrelsen arbejder med lån og visse samfundsmæssige udlån samt med den formueforvaltning, der følger deraf. Derudover har bestyrelsen kun en begrænset regnskabs- og beretningsvirksomhed, men derimod stort set ingen deltagelse i hele det felt, som har den egentlige personaleinteresse, og som bærer ønsket om en repræsentation i andre virksomhedsformer. Dette øvrige felt styres efter de statslige regler for samarbejde, teknologiuudvikling osv., og på disse felter har personalet naturligvis den helt sædvanlige indgående medindflydelse, som overalt er givet personalet, hvilket også er rimeligt.

Til trods for den positive indfaldsvinkel er jeg derfor egentlig ret skeptisk med hensyn til nødvendigheden af og det hensigtsmæssige i, at bestyrelsen udvides med egentlig personalerepræsentation. Jeg kan også oplyse, at spørgs-